

Sevebildiğimiz Kadar İnsanız Sayın Yazar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Eylül 2017

“Thomas Bernard’dan bazı sayfaları işte bu ruh haliyle okuyordum. Bernhard’ın kitaplarından da bir medet umduğum için değil. Bir görev duygusu ve oyalanma umuduyla. Ödemem gereken bir borç vardı; Bernhard’ı çok severdim bir zamanlar; sonra...

İlk defa, bu mutsuzluk bunalımım sırasında, birisinin sesi, bana aslında mutsuzluğum dediğim sefaletin öyle abartılacak berbat bir şey olmadığını gösteriyordu...”(Alıntı)

Kürediklerin kadar kararsızlıkların da bir yoldaş aklımın nedamet yüklü yokuşlarında, ben bir varsayım peşine düşüp de var sayılmadığım bir tenkidi yüklenirken.

Ambarlarında alt bilincimin saklı tuttuklarım günbegün yüzeye çıkmakta aslında alınmam gereken her mizansen de bir alıntı daha yükleniyorum. Konduğum, korumacılığında bilinmezsin sonra da her tökezlediğimde kopardığım o yaygara.

İzafi sancıları var mademki evrenin, iç acılarım da mı soyut bir hitabet sonra da kandiğim günlük yalanlarına mı insanların meylediyorum?

Dokunaklı kıyılarında ömrün, kayıpların da şeceresinde saklı kayıtları boca ettiğim hengâme.

Görsel efektler konduruyorum sonra da aklımın imlerine ve satılmış düşler sokağına düştükçe yolum, ayrılmak istemiyorum kendime anlattıklarımından çıkıp da yola büyümeye meyyal bir istemi reddederken Tanrı.

Beni mademki çocuk yaratmış.

Mademki körelmiş namelerini geçmişin hala saklı tutuyorum dün öbekli şiirlerin de alt yapısını hazırlayan...

Ve metazori kahkahalar atan sokaktaki satılmış düşler konvoyu, ben irkiliyorum ansızın.

Ansızın suslar düşüyor payıma.

Bir es’e verdiğim selamı es geçerken Tanrı belli ki geniş çağlı acılar öbekleniyor yine bilinmezsin rahminde.

Aşka düşen kahkahaların ikilem yüklü ömrü ve satılmışlar tayfasından nasiplendiğim elem yüklü şiirleri hecelere bölmek adına bölündüğüm ana kıtanın iç denizleri.

İçimin dehlizleri.

İçli şarkılar söylemekten imtina eden dünün yıldızları ve güne el veren hüznün ile olan randevusu lehim yaptığım aklımın bitpazarına düşüp de yolu Bit Palası diyen bir roman kapağı.

İçine düşmüşlüğüm belki de kayıtsız zihniyetlerin tufana kapılan sihir yüklü kelimeler pazarında açık arttırma usulü hangi yangına düştümse, kova kova su misali bir imge sağanağına tutulmak adına niyazlarımda haykırdığım.

Şimdilerin ünü mademki namert bir teyakkuz; dünlerin merhemi mademki çivi çiviye söker tarzı, illegal bir gösteri, hangi akla hizmet düşerim de düşerim cenup düşlerini münafıklara sunan iblisin ipliği çoktan pazara çıkmışken?

Gösterişli olmasını dilediğim bir aşk masalı: kadının hüznüne eşlik eden elit bir âşık.

Kalburüstü simgeler doluşurken başına âşıkların, üşüten söylemler belki de bir melodrama özenip, al yazmalı bir gelini baş tacı yapmak adına yine erkek tarafının bitimsiz öfkesi.

Kıskanç ve metazori bir âşık belki de.

Kayıp bir öyküde verdiği kayıpların peşine düşüp de yeni kahramanları yolcu etmek adına, güverteye düşmüşken yolu, gemi kaptanının.

Belki de eskilere rağbet olsaydı nur yağardı bitpazarına, diyenlere inat bir miladı yok sayıp dünü güne taşımakla uğradığım vakit kaybı.

Umarsız bazen.

Önyargısız hatta.

İşkillendikçe çevresinde düşe kalka çıkıp da yola arzın merkezine yapıla yolculuk derken arz-ı endam eden cüssesi bol kepçe lokantaların masalarına buyur ettiğimiz tebaanın da bitimsiz açlığı.

Bir eksik bir fazla.

Bir senden öte bir de bizden gayri.

İyi de nereye varacak bu işin sonu?

Kükreyen kaleminde yadsıyamadığım o tanıdık hüznü: beklilerimi doğrayıp keşkelerimi de katıp, dünleri ötelemeden, varlığımı da altın tepside sunduğum birkaç hoyrat tümce.

Sencileyin, diyen yüreğin istilasında, ben-merkezcil bir tutumu yadsıyıp yolum, sık sık sana düşmüşken.

Heybemdeki o yırtık ve ben diktikçe bir yandan parçalama arzuma yenik düşüp geniş bir yamayı ters yüz edip, içimi boşalttığım tutanaklarda, kayıt dışı bir rezilliği de yok sayıp sadece varsayım mağduru bir gölgeyi gönül bahçeme misafır ettiğim...

Belki de mutsuzluk günlerinde Bernhard okudukça sana ilaç gibi gelen şey bana da bulaşıyor aksi bir bulaşıcı hastalık gibi belki de aksi olan hangi şahsı muhterem ise, tüm empati yeteneğimle nemalanıyorum mutsuzluğundan ve cürüm bellediğim aksiliğinden hatta aksime bakıp da akasyalar düşlüyorum bir Eylül gecesi; gecenin çeperinde ne ise saklı tuttuğum, kaynatıp kaynatıp içtiğim ıhlamura minnet edip adaçayı yorgunluğumu da bertaraf ettiğim bir İstanbul aşığına özenirken iç sesim yine güme gidiyor hayallerim.

Dökümünde tüm bulutların nemi ile ıslanan yeryüzü aslında sayacın takılı ibresi hala yazıya namzet iken.

“Başkalarının aptallıklarına, salaklıklarına saldırmanın mutluluğu... Sonunda tutkularımız ve saplantılarımızla yaptıklarımızın dışında hiçbir şeyin hiçbir şey etmeyeceğini bilmek...(Alıntı)

Akılın yolu birdir, değil mi sayın yazar?

Aşkın bukleleri niye bu denli sarı peki?

Ya da akılın izbelerine doluşan düşünceler yine sapağa geldiğinde buz kesiyor?

Yorgunluğun mimarı biz miyiz yoksa bizi bizden eden yargılar, alaylar ve söylemler mi?

Mutlak tınısında mutluluk denen safsatanın da hengâmesi iken bir diğerinin hüznü bizlerin gönül sofrasına meze olurken sonra da gelmiş; benliğimizi övüyoruz ne de olsa övünç kaynağımız yine sağlık sevinçlerimiz oysaki solumuzda hep hüznü saklı ve hüznü seven yüce Yaratan.

Muğlâk oldukça aslında kimine göre nüktedan ve sevici bir ışıltı görüp de sevinme babında haykırıyoruz defolu ruhlarımızla haraç mezat satılmışlığımızı da yok sayıp.

Kandıgımız kadar kandırdığımız belki de saflığa bulaşan o isi seviyor olmamız.

Biraz farklı olmanın neresi kötü olabilir ki ya da yalıtılmış ruhun yansıttığı mutluluk mademki şükür ve sabır sayesinde hayat buluyor...

Yorgun coğrafyaların asil halkı.

Asil aşklarımın mağdur kahramanları.

Kahraman addedilene yüklediğimiz vasıflar belki de:

Korumacı, adilane, aykırı, bilinmez, ketum, çığırtkan...

Ötelendikçe ötekileştirdiklerimize değil rahmet sayıp sövdüğümüz sonra da içimizin ipliğini pazara çıkarıp, kutu kutu boya ile boyadığımız sahte yüzler.

Belki de senin dediğin gibidir her şey.

Belki de varlığın hiçliğimin tahakkukudur.

Belki de yalandır ömür.

Belki de zaman kayıbdır düşünmek.

Ya, aşka rest çekenlere ne demeli ya da aşkı tinsel bir tını ile zikretmek yerine bedensel hicvini görmezden gelip, dokunmadan da aşkın yaşanacağına duyulan inanç?

Aşk mağduru olsak keşke her birimiz.

Keşke hicvetsek yalnızlığı, içimizde yaşattıklarımıza duyduğumuz şükürü duyarken Tanrı, biz de esefle doğmayı becersek yeniden ve sevsek yeniden üstelik sevmeyi tehir edip bir o kadar beklentilerimizi yok sayıp da düşsek yollara bir derviş misali.

Yüreğin cengi sayın yazar.

Belki de sevebilmenin gücü üstelik ne satırlara sığar ne de dimağa.

Yaşadığımızdan fazla yaşattıklarımız; görüp görmeden, bilip bilmeden tek kelime etmeyip, zihnimizin yorgunluğuna mal olsa da üstünkörü hayatları yok saysak.

Bazen arzuları öldürüp.

Şehveti yok sayıp.

Paraya tükürdüğümüz.

İhaneti gömdüğümüz.

Aşkı pazarlamadığımız bilakis aşkı palazladığımız üstelik yanı başımızda şakıyan kuş misali koruyup kolladığımız.

Sevdiklerimize hürmeten çoğaldığımız; sevilmeden de sevmenin gücüne inanıp İlahi Aşkın coşkusuna kapıldığımız.

Evrildiğimiz.

Bazen devrildiğimiz.

Ama yeni baştan tutunduğumuz.

Onca muamma.

Onca riya.

Onca masumiyet, diyebilmenin şerefine nail olup asla taviz vermeden içimizdeki çocuktan.

Belki de sadece senin dediğin gibi:

“Tüm yazarlar söyledikleri şeylerle değil, söylemedikleriyle mutlu ederler bizi.” (Alıntı)

Tecrübe ile sabit bir söylemden çıkıp da yola varmayı ertelediğimiz o yaka üstelik aşılmayacak engel mi kaldı da, demeye itiraz eden bir yüreğin kıyısına diktiğim sancağıma rahmet okurken Tanrı.

Sevebildiğimiz kadar insanız, sayın yazar.

Sevebileceklerimiz ise sonsuz ve inancın attığı o yürek ve tüm hüznü bertaraf eden tek mefhum:

Huzurun erişebileceği en yüksek tepe belki de insanlığın ölmediğine duyduğumuz inanç ile sıkı sıkıya

sarıldığımız nice güzellik ve sevdiğimiz sayısız insan ve değer.

Dediklerimiz kadar varız belki de demediklerimiz de adaydır var olmaya aday her hik yenin gizemli kahramanları iken bizler...

Dokunmak istediğim kadar değil de dokunmanın verdiği haz sanırım hayatı kucakladığıma dair inancımın pekiştiği üstelik b l nd ğ m her h crem, b ld ğ m her hece ve sevmeyi azat eden bir evrenin de şaibelerinden uzak iken insanlık ve masumiyet...

Görüřmek üzere sayın yazar.